

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

scouting
WOUW

Vijftig gouden scoutingjaren

Het kabouterspel

In het kader van dit boekwerkje past het natuurlijk uitstekend om in het kort te beschrijven hoe het kabouterspel er tegenwoordig uitziet. We hebben het dan over de spel in het gefantaseerde land Bambilië. Jeanne Hellemons, zelf jarenlang speladviseur binnen het district Roosendaal, weet als geen ander hoe dit spel tot stand kwam. Hieronder in het kort haar visie op Bambilië.

De verhalen over kabouters in Nederland dateren van rond 1949. In de Wegwijzer van de Stichting Nederlandse Gidsenbeweging van 1954 staat geschreven:

"In augustus 1949 werd in ons land een internationale kaboutertraining gehouden. Daar kwam Lady Baden Powell ook op bezoek en was erg enthousiast."

In Vught werd een ledenbijeenkomst georganiseerd (een Rally) van alle kabouters, gidsen en pioniersters in de buurt. In maart 1950 kwamen de eerste voorlopige spelregels uit de Nederlandse Gidsenbeweging. In mei 1950 werd ter ere van het eerste lustrum van de gidsenbeweging in Nederland een grote Dachvaert¹⁾ georganiseerd waar ongeveer 2000 leidsters uit alle streken van Nederland vertegenwoordigd waren. Aan deze Dachvaerten is door de jaren heen door de leiding van kabouters en gidsen uit Wouw veelvuldig deelgenomen.

De laatste werd gehouden in 1970, drie jaar voor de fusie tussen de verschillende scoutingorganisaties.

Tijdens deze laatste Dachvaert werd er een grandioos optreden verzorgd door een Tsjechische dansgroep die de handen van de aanwezigen stevig op elkaar kreeg, wij mochten ervan getuigen.

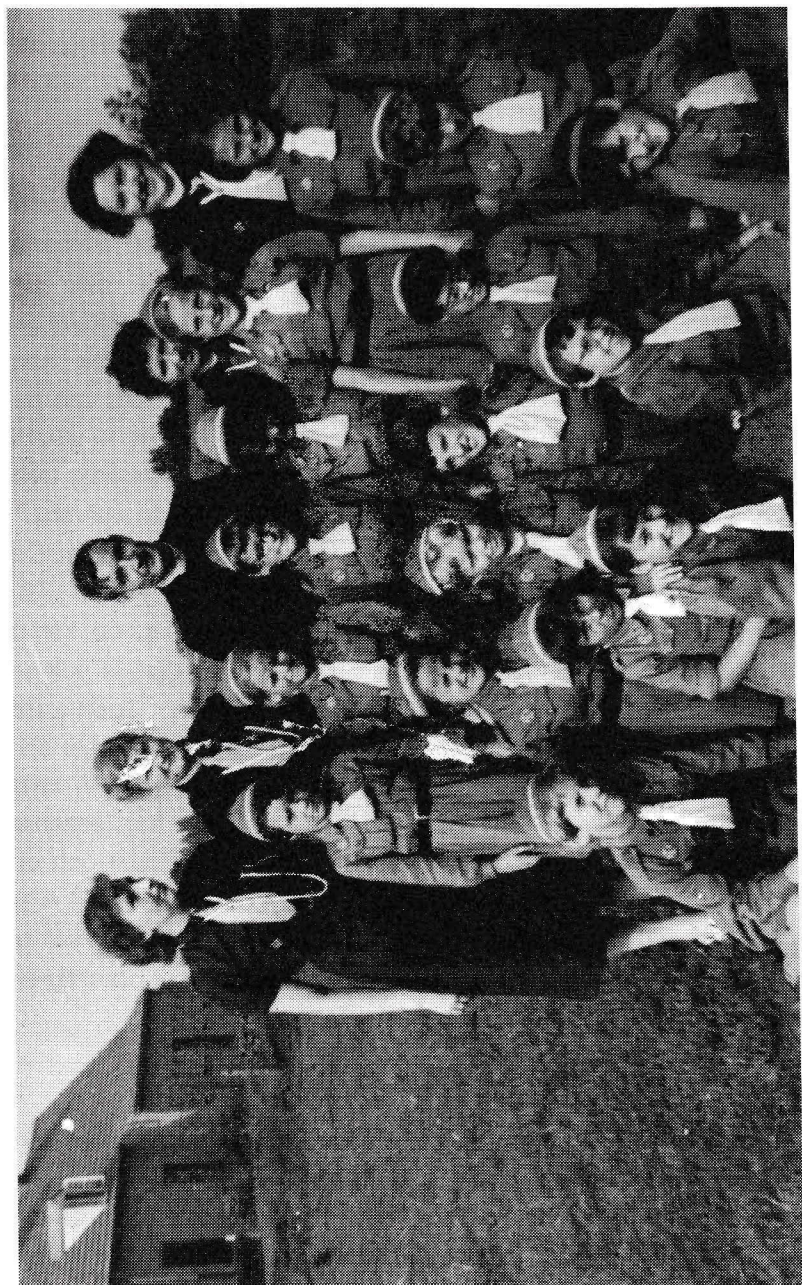
Na de fusie van de vier scoutingorganisaties werden in Ommen één keer in de twee jaar voor alle leidinggevendenden binnen Scouting de zogenaamde 'Scout-ins' gehouden.

Wouwse groep

In de periode na de oorlog groeide de kaboutergroep evenals alle andere speltakken in Wouw uit tot een grote gezonde groep waaraan de kinderen graag deelnamen. Foto's uit die tijd tekenen de sfeer. Er werden geweldige kampen gedraaid en zoals te doen gebruikelijk Maria-grotjes versierd. Door huisvestingsproblemen en gebrek aan leiding kwam daar begin jaren zestig de klad in. De activiteiten van de kaboutergroep kwamen op een laag, zeg maar zéér laag pitje te staan. De plaatselijke priester, belast met jeugdzaken, kapelaan Verhaak, trok zijn stoute schoenen aan en ging op pad om nieuwe leiding te werven. Zo gebeurde het dat in 1963 de groep nieuw leven werd ingeblazen. De leiding bestond uit Marie Hellemons, Hennie Legierse en Jeanne Elst. Zij, nog zo groen als gras, vonden dat een kaboutergroep op kamp moest kunnen gaan. Maar, niemand was bevoegd. Een cursus volgen mocht niet want Hennie en Jeanne waren nog maar 16 jaar. Toen werd besloten ontheffing te vragen. Die werd niet verkregen. Wel was het district Bergen op Zoom bereid een oogje dicht te doen mits op Wouws grondgebied werd gekampeerd en er dagelijks door de aalmoezenier een kampbezoek werd afgelegd. En zo vertrok de groep dan toch op kamp. Op de fiets naar Moerstraten, naar boer Loos. Dat kamp was onvergetelijk gezellig, maar of alles wel zo verantwoord gebeurde valt te betwijfelen. Leiding en kinderen genoten, ouders vonden het prachtig en we kwamen zonder ongelukken weer veilig thuis.

Kou lijden

In die jaren kon het gebeuren dat het draaien van de groep nauwelijks mogelijk was vanwege de kou. Eerst in het gebouw van de oude (openbare) jongensschool naast het café van Kees Coppens en daarna in het patronaat. Soms was het zo koud en vochtig dat er geen kachel brandde en de vloeren met een laagje ijs waren bedekt. En soms kon

Een van de eerste kaboutergroepen op kamp bij de familie Schoenmakers in Eiften. Kapelaan Schoenmakers staat midden tussen de leidster. Rechts Riet Potters en links Mieke Hellemans. (Collectie M. van Alphen-Hellemons-Eindhoven).

het er behoorlijk stinken, want in het zelfde gebouw was ook het noodslachthuis gevestigd. Het is goed dat die 'goede oude tijd' nu echt verleden tijd is.

De leiding en de kinderen waren enthousiast en de groep floreerde weer als in de beginjaren. Er werd deelgenomen aan allerlei activiteiten.

Ook de districtswedstrijden werden niet overgeslagen. Tijdens één van die wedstrijden wonnen de Wouwse kabouters zelfs. Over het verhaal van het theelepelvrouwtje moesten verwerkingsopdrachten worden uitgevoerd gedurende de vier weken dat het spel in de groep werd gespeeld. Van de door de kabouters gemaakte werkstukken werd een tentoonstelling gehouden. Wie de hoogste score behaalde mocht deelnemen aan de gewestelijke speldag voor kabouters. Toen bekend werd dat de Jacintagroep uit Wouw de winnaar was geworden klonk er luid 'hoi-hoi' geroep.

Samen met de winnende groep van het district Etten-Leur werd een bus gehuurd en afgereisd naar de Loonse en Drunense duinen. Het werd een kabouterspektakel om nooit te vergeten.

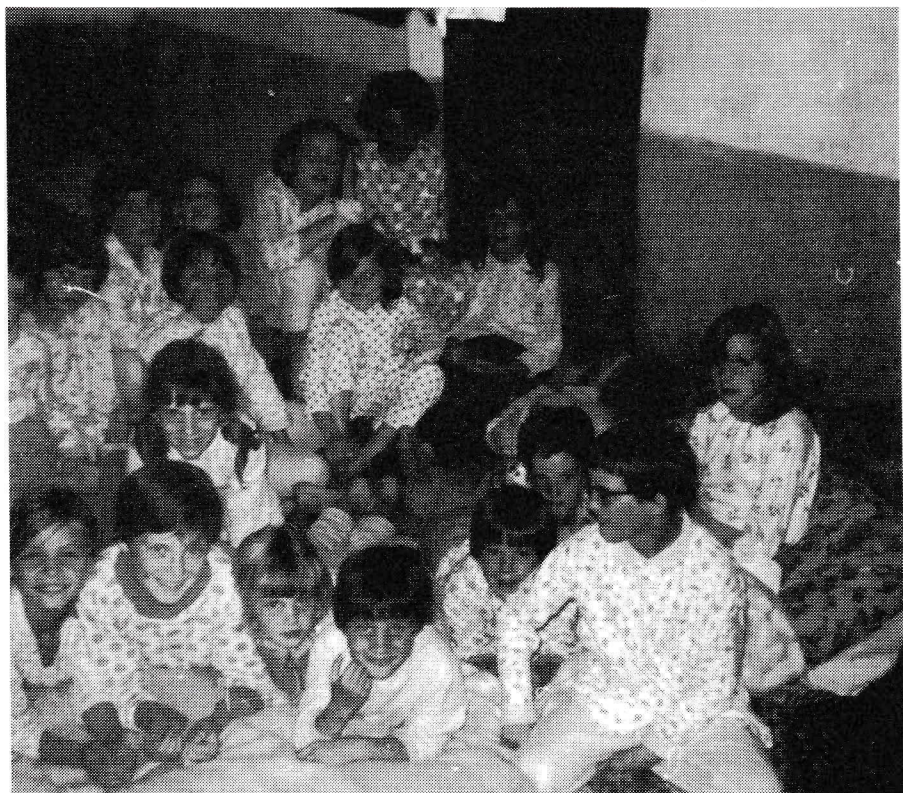
Verhalen

Zoals reeds eerder in dit boekje is vermeld kenden de kabouters twee verhalen als uitgangspunt voor het kabouterspel. Door de fusie in 1973 kon dat niet zo blijven. Besloten werd een heel nieuw spel te presenteren. Voor de kaboutergroep in Wouw betekende dit dat alle bekende zaken gingen verdwijnen.

De tot dan toe gebruikelijke leidstersnamen als: 'Rea, Radi, Wanta en Siboldi' uit "het Bos van Avontuur" maakten plaats voor door de kabouters gekozen namen uit "Bambilië", het land waar de kabouters vanaf dat moment mee zouden gaan spelen. Woeps, Wams en Reske deden hun intrede. Het verhaal van het land Bambilië, een fantasieland waar alles kan, is geschreven door Dick Storm.

Bambilië, het land waar kabouters spelen.

Het verhaal gaat over een verteller die in zijn auto achter het stuur erg moe is geworden. Het rijden is spannend in de duisternis, bovendien

Het kabouterkamp van 1965 bij de familie Loos in de Luienhoekweg in Moerstraten. Eigenlijk was dit een illegaal kamp, want de leiding was in de ogen van Scouting Nederland te jong om met kinderen op pad te gaan. (Collectie Jeanne Hellemons-Elst-Wouw).

regent het op de koop toe. Gelukkig ziet hij een parkeerplaats. Daar wil hij even uitrusten. Het is erg fijn om zijn ogen even dicht te doen. Na een ogenblik schrikt hij op. Hij is bijna in slaap gevallen. Tot zijn verbazing ziet hij dat het niet meer regent. En ineens ziet hij recht voor zich een WEGWIJZER. Die wijst naar een smalle zijweg: "DRIEMSTEIN" staat erop. Daar heeft hij nog nooit van gehoord. Hij gaat dus op zoek naar menselijk leven. Hij ziet wel huizen, maar die zien er erg vreemd uit. Dan ziet hij ook een uithangbord met "DE HERBERG" erop.

Hij parkeert zijn auto en gaat naar binnen. De donkere gelagkamer met de zware eikenhouten balken doet hem aan de Middeleeuwen denken. De kastelein draagt ook erg vreemde kleren. Na elkaar gegroet te hebben, vertelt de kastelein, als de verteller zegt dat hij nog nooit van Driemstein heeft gehoord, dat de verhalenverteller over een grens gekomen is waar bijna nooit iemand over komt. De enigen die deze grens passeren zijn de kabouters en hun vrienden:

De kastelein vertelt dat die kabouters geen kleine mannetjes of vrouwtjes met puntmutsjes zijn, maar kabouters van Scouting Nederland, die elke week bij elkaar komen en samen spelen en veel plezier hebben.

Met de kabouters van hun eigen kring en hun eigen volkje beleven zij allerlei avonturen en proberen ze elkaar en andere mensen te helpen.

Ook onze Wouwse kabouters kunnen heel veel fantasieën ontwikkelen rondom dit land. De groep staat momenteel zo in de belangstelling dat er lange wachtlijsten zijn alvorens een kind lid kan worden. Dit geeft blijk van de voortreffelijke wijze waarop door de leiding het spel geïntroduceerd en gespeeld wordt.

Wouw, september 1996.

Jeanne Hellemons-Elst

Noten:

1. Een Dachvaert is een bijeenkomst van de leidsters van de gidsen uit het hele land.

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.

